

[Inge Krøgh.]

luft to gange om dagen, fordi der ikke var personale nok.

Indenrigsminister *Jacob Sørensen*s svar (5. juli 1974):

I anledning af det stillede spørgsmål skal jeg indledningsvis anføre, at en del af den presseomtale, som er affødt af ansættelsesstoppet på statshospitalerne, efter min opfattelse har overdrevet virkningerne af den nævnte foranstaltning.

Om baggrunden for indgrebet kan jeg oplyse, at statshospitalerne i løbet af finansåret 1973-74 i stigende omfang har fået ledige stillinger besat samtidig med, at der har været øget anvendelse af deltidsansat arbejdskraft. Som følge heraf kunne direktoratet for statshospitalerne på basis af de løbende indberetninger om personaleudviklingen, som modtages fra hospitalerne, konstatere, at der med det personale, som var beskæftiget pr. 1. april 1974, på årsbasis ville ske en overskridelse af de givne lønningsbevillinger for finansåret 1974-75, hvis man tillod udviklingen at fortsætte i samme spor.

Dette kunne naturligvis ikke accepteres, og det skete indgreb har således været nødvendigt af bevillingsmæssige grunde og skal ses i sammenhæng med, at der er sket en reel forbedring i hospitalernes personalesituation fra 1973 til 1974.

Det må også understreges, at der ikke er tale om et ubegrænset ansættelsesstop. Man har således for det første udtrykkelig undtaget ansættelser i normale advancementsstillinger, ansættelser efter udstået elevtid og beskæftigelse som led i pligtmæssige uddannelsesordninger. Dernæst er der givet direktoratet for statshospitalerne en generel dispensationsadgang, hvor særlig tungtvejende hensyn gør sig gældende.

Det kan tilføjes, at direktoratet har orienteret personaleorganisationerne, inden ansættelsesstoppet blev iværksat, og yderligere har jeg den 25. juni 1974 haft et møde med repræsentanter for organisationerne, hvor

situationen på ny blev drøftet. Jeg understregede ved den lejlighed, at det var hensigten, at de givne lønningsbevillinger til statshospitalsvæsenet skulle udnyttes, og at ansættelsesstoppet alene havde til formål at forebygge overskridelser. Der opnåedes endvidere enighed om, at hospitalernes ledelse, personaleorganisationerne og direktoratet ville holde sig i nøje kontakt med hinanden for at sikre, at denne målsætning blev opfyldt.

Jeg kan således bekræfte, at det gennem udnyttelse af dispensationsadgangen vil blive tilstræbt i videst muligt omfang at afbøde virkningerne for patienter og personale af det gennemførte ansættelsesstop, og at denne foranstaltning ikke vil blive opretholdt længere end nødvendigt.

For så vidt angår spørgsmålet om personalebehovet, er jeg, som tidligere oplyst, fuldt opmærksom på, at statshospitalerne generelt lider under en vis underbemanding. Denne skyldes flere forhold.

Således har statens sparsomme bevillingsrammer og personalelofter i en årrække sat snævre grænser for personaleudvidelsen samtidig med, at der i samme periode er sket gentagne tjenestetidsnedsættelser samt forlængelse af ferier og andre friheder.

På trods af den forbedring af hospitalernes rekutteringsmuligheder, som har vist sig gennem den seneste tid, må som årsag til personalemangelen også nævnes, at der fortsat inden for visse personalekategorier er mangel på tilstrækkeligt udbud af kvalificeret personale. Dette gælder eksempelvis sygeplejersker, psykologer og socialrådgivere.

En undersøgelse til konstatering af personalebehovet inden for plejesektoren anser jeg imidlertid ikke for nødvendig, da man allerede i forvejen har et ganske godt overblik over personalemangelen.

Efter hospitalernes egne opgivelser mangler der i øjeblikket ca. 250 plejepersoner ud over den eksisterende normering til en fuldt sufficient dækning af behovet. En sådan mernormering er ikke gennemførlig under